he, kui Kirsti olli ärralåinud, olli tulloke lahti. Honed låksid ärra, ja håddast peåsis Jürri lastega wålja. Nenda olli waesus ja tühhi kåes aina rio låbbi. Eks nemmad olleks selle raske nuhtlusse pårrast piddand meelt parrandama? Agga ei siiski olnud neil weel rahho. Ued honed said Moisa polest ehhitud, agga ello olli ikka sesamma. Ükskord tousis jälle hirmus riid nende seas, Jürri sai wihhaseks, peksis naest hirmsaste piitsa warrega, ja josis toast wälja. Agga naene wiñnas wihhaga kurrika ta järrele, Jürri kukkus kiwwi wasto mahha ja murdis omma säre lu poleks. Nüüd ta piddi kargoga kåima, ja olli waene sant ello otsani. Keik se kahjo ja önnetus tulli sest kurjast abbiellust!

Minna tean kül, minno armad, et tänno olgo Jummalale! — nisuggust kurja abbiello rahwast ei olle wägga paljo ma peäl. Agga siiski leitakse neid ommeti ka, ja kus neid leitakse, seäl perres on ka ikka üks öñneto ello. Sepårrast sage ka selle asja polest moistlikkuks. Teie isseärraniste, kes teie weel wallalisse pölwe sees ellate ja tahhate abbiellusse heita, et hoitke ennast rummala kossimisse eest. Ärge minge otsekohhe sellega pari, kedda wahhest wannad naesed agga kåskwad wötta, waid wallitsege targaste ennesele abbikasaks sedda, kelle wasto südda ei panne, kelle head wisid ja kombed teie selgeste ehk isse tunnete, ehk teise ustawa ja kindla nouandja läbbi sate tunda. Wallitsege abbikasaks nisuggust, kellega kindlaste ussute ello otsani korda woiwad sada, ja rahho ja üht meelt piddada, et teie omma sü läbbi, abbiello hukka ei lähhä. Sest sedda teate teie, et abbiello ei süñni naljalt lahhutada, waid et otsani peate ühte jäma ja ühte leppima, teine teist armastades ja auustades, et teine teise eest peate hoolt kandma; keik, mis Jummal peäle panneb, rahhoga ja kannatlikko süddamega wastowötma, ja mitte üksnes lapsi sün-